

גיליון

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים
משיחותיו וכתביו של מגיד המישרים
הרב שמעון גוטסמן שליט"א

אדר ב' תשפ"ב

ונהפוך הוא

פותחים בבדיחה טובה | סיפורו של מלך העצבות | כך הגיעו המשכורות בזמן |
משנכנס אדר מרבין בשמחה | היכן נמצא הכרטיס | איך נזכה לגאולה.

עם השם הזקו ונתחזקה

דברי היוזק שנשא רבי שמעון גוטסמן שליט"א בעצרת היוזק בענייני השעה
חובת האחריות על הכלל | סיפור משעשע עם מסר נוקב | האם הכסף יחזור אלינו
איך נשפיע על אחרים | כל אחד צריך היוזק | סיפור אישי

שיעור היוזק ממרדכי ואסתר

השתדלות לא על השבון הרוחניות | הישועה באה בזכות ההודיה
שורש מלחמת עמלק | פרוטקציה מהאוייב | "חייג" ותיענה.

הגיליון יו"ל בסיוע עמותת "עולם התורה" ע.ר. 580332419

לתגובות, להזמנת הרצאות ולרכישת הספרים
ניתן להתקשר: 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את הגיליון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

ספרי הרב שמעון גוטסמן שליט"א שראו אור עוד עתה

בטחתי ונושעתי

סיפורים מחזקים בני זמנינו

יגעתי ומצאתי

מאמרים וסיפורים לחיזוק עמלה של תורה בשמחה

ונהפוך הוא

פותחים בבדיחה טובה

חברים יקרים, פורים בפתח ויהי רצון שפורים יביא אתו שמחה גדולה וישועה בכל מכל כל, בבחינת "ונהפוך הוא". אתם יודעים, לשמחה יש כוח עצום, "כי בשמחה תצאו" – מכל הצרות והייסורים, וצריך תמיד לחפש מה כן בסדר בתוך המבול של העולם הזה, ופשוט לשמוח בחלקנו.

נפתח בבדיחה טובה לכבוד פורים. רופא אחד פרסם: "אני מרפא את כל המחלות, הצלחתי לרפא אותך? שלם 100 ש"ח, לא הצלחתי? תקבל ממני 200 ש"ח!", בחור ישיבה אחד התלהב מהעניין וקבע תור לרופא, הוא נכנס לרופא והתלונן שאיבד את חוש הטעם, אמר לו הרופא: תשכב בבקשה על המטה כאן, הרופא בקש מהעוזר שלו: תפתח מגירה 15 ותוציא משם טיפות, כעת תטפטף לתוך הפה של החולה שלוש טיפות, ה"חולה" קיבל את הטיפות ומיד קפץ בבהלה: זה נפט! "הא? חזר לך חוש הטעם?" - שמח הרופא ודרש מהבחור 100 ש"ח. הבחור יצא מתוסכל והחליט שמחר הוא "יחנך" את הרופא. למחרת הוא הגיע והתלונן על אובדן הזיכרון, הרופא הורה לו לשכב ופנה לעוזרו בבקשה שיביא לו את הטיפות ממגירה מס' 15, הבחור מיד קפץ וצעק: די! מספיק! אני לא רוצה עוד פעם נפט... ושוב שמח הרופא לקבל 100 ש"ח לאחר שהתברר של"חולה" חזר הזיכרון... הבחור ממש התאכזב ולמחרת בא להתלונן על אובדן הראייה, הפעם היה ברור לו שהוא יקבל בחזרה את ה-200 ש"ח, הרופא נגע לבחור בעין ופסק: "טוב, אני כנראה לא יוכל לעזור לך, הנה קח 200 ש"ח", הבחור קיבל

שטר מהרופא וכשיצא גילה שזה שטר רק של 50 ש"ח, הוא חזר לרופא והתלונן, אמר לו הרופא: "הא, יופי, גם הראייה שלך חזרה, אז בבקשה תחזיר את ה-50 ותן לי עוד 100...", רגע לפני ייאוש חזר הבחור והתלונן שחלה בדיכאון, הרופא אמר לו שכנראה איננו יכול לעזור לו, ולכן הוא מסר בידו 200 ש"ח, הבחור שמח כל כך עד שלא הצליח להסתיר את שמחתו, מישראל הרופא שהוא שמח אמר לו: "הא! אני רואה שגם הדיכאון נעלם, אז בבקשה תחזיר לי את ה-200 ותן לי עוד 100..."

סיפורו של מלך העצבות

באמת ששמחה זו עבודה, לא יעזור הכסף ולא המעמד, אדם יכול להיות עשיר העולם ולהיות כל הזמן בעצבות, וכנגד זה יש "אביון מהודר" שהוא כולו מלא בשמחה, וכמו שסיפרנו בגיליון הקודם על אותו תלמיד חכם משותק רח"ל שמקבל מזון רק דרך הווריד ובקושי מתקשר עם אנשים דרך עפעפי עיניו והוא כולו מלא בשמחה בזכות לימוד התורה שנעשה אצלו בעזרת אנשים שמקריאים לו דברי תורה.

מספרים על מלך אחד שנפל לעצבות, ובמקום לטפל בעצמו הוא החליט לגרום לכולם להיות בעצבות וכך לא יהיה לו במי לקנאות, הוא הוציא צו בממלכתו שהשמחה מהווה עבירה פלילית, מהר מאוד התרגלו תושבי הממלכה לעצבות עד שכל העולם קרא למדינתם "מדינת העצבות". יום אחד יצא מלך העצבות לטיול ובמהלכו הוא עבר ליד צריף קטן ועלוב, מתוך הצריפון נשמעו קולות של שירה, אדם אחד יושב לבדו, שר ומתופף על השולחן.

והופתע לגלות שלא חסר דבר מסעודתו הקבועה, בעל הצריף סיפר למלך כך: המלך שלנו השתגע וגזר שיותר אסור לתקן חפצים של אחרים, אבל ברוך השם מצאתי עבודה חדשה בנגרייה. למחרת יצר כרוז מאת המלך שיותר אסור לנגרים להשתמש בעוזרים, מיודענו שמע את הגזירה ומהר מאד מצא עבודה חדשה במכבסה המקומית, ושוב חזר על עצמו הסיפור כבימים הקודמים והפעם מצא מיודענו מודעה בעיתון בה היה כתוב שלמשמר המלוכה דרושים שומרים נוספים, הוא פנה למפקד משמר המלוכה והציע את עצמו לעבודה כשהוא מבקש לקבל בכל סוף יום חצי רובל במקום לקבל בסוף החודש 100 רובל, המפקד שמח על הרעיון, את היתרה הוא תכנן לשלש לכיסו... המלך שבא לבקרו היה המום לשמוע שהעני הזה נמצא אתו כל היום, למחרת בסוף יום העבודה פנה מיודענו לקבל את חצי הרובל אך המפקד התנצל שממש מקודם קיבל הוראה חדשה מהמלך שאין לשלם בסוף יום לעובדים אלא רק בסוף החודש.

הפעם נתקל מיודענו בבעיה רצינית, הן היום נגמר ומניין ישיג כסף לקיים את "סעודת השמחה", ובסוף בחסדי שמים הוא מצא פתרון, כשהמלך בא לבקרו הוא סיפר למלך: אל תשאל, היום כמעט נאלצתי לוותר על הסעודה שלי, אבל בסופו של דבר לקחתי הלוואה על הסכום הנדרש לי עד סוף החודש, וכערבות הפקדתי את החרב הגדולה של משמר המלוכה, לקחתי מקל וחיברתי לו חתיכת קרטון אותה עטפתי בנייר אלומיניום, אף אחד לא ידמיין שאין זו חרב אמיתית... המלך שמח שהפעם מצא דרך איך להתפטר ממיודענו. למחרת אמר המלך לאחראי על עונשי המוות שהיום הוא מעוניין להשתתף

המלך ממש נבהל לגלות שיש "אויב לממלכה", מתוך סקרנות הוא התחפש ולבש בגדי אזרח פשוט וכך הוא דפק על דלת הצריף, בעל הצריף פתח את הדלת עם בגדים פשוטים ודלים והזמין את ה"אזרח" להיכנס, המלך נכנס ונדהם לגלות צריפון מסכן שהדלות בו זועקת מכל פינה, שאל המלך את בעל הצריף: איך אתה כל כך שמח? ענה בעל הצריף: אני אדם ערירי ללא קרובים שחי בדוחק רב אך בכל יום אני מקפיד על "סעודת השמחה", לארוחת הערב אני עורך סעודה חגיגית, ובסיומה אני פותח בשירה והודיה להשם יתברך על כל חסדיו המרובים כשאני מפרט את כל הדברים הטובים שקיבלתי מאז ומעולם, כמובן שגם את ברכת המזון אני מברך בהתלהבות רבה, ההודיה להשם בצורה כה מפורטת מביאה איתה שמחה רבה.

המלך שקינא בבעל הצריף לא השכיל ללמוד את שיטת "השמח בחלקו", ובמקום זאת הוא החליט שבכל מחיר הוא ייקח את השמחה מבעל הצריף. המלך שאל אותו: ממה אתה מתפרנס? והוא השיב: בכל יום אני מסתובב ברחובות העיר ומכריז "מתקן כל דבר, מתקן כל דבר", כולם מכירים אותי וקוראים לי לתקן אצלם רהיטים וכלים, אני אוסף את הפרוטות שאני מקבל עד שמצטבר לי סכום של חצי רובל, זה הסכום שמספיק לי להכנת "סעודת השמחה", כשסכום כזה נמצא בידי אני מפסיק לעבוד והולך להתכונן לסעודה. למחרת יצא מיודענו כהרגלו להכריז "מתקן כל דבר, מתקן כל דבר", אלא שהפעם ניגשו אליו שוטרים ועדכנו אותו שאמש גזר המלך שמהיום אסור לאף אדם לתקן חפצים עבור אנשים אחרים... במקום ליפול לעצבות הוא חיפש עבודה חדשה ועד מהרה מצא עבודה כעוזר של אחד הנגרים. בערב בא שוב המלך לבקר אותו

פורים, ומכיוון ששמע שבפורים שערי שמים פתוחים ביותר, הוא הקדיש חלק נכבד מיום הפורים לתפילה ובקשה מבורא עולם שיחוס וירחם עליו. התפילות הללו חיזקו אותו בביטחון בבורא עולם, ולאחר פורים הוא חזר לעבודה וחלק לעובדים שיקים ללא שידע מהיכן יהיה להם כיסוי, הוא אמר לקב"ה: "אני סומך עליך שהצ'קים לא יחזרו".

עוד באותו היום קרה דבר פלא, אל החנות שלו נכנס בחור צעיר שאתו היה משוחח מפעם לפעם, אותו בחור בקש לשוחח אתו בארבע עיניים, הוא סיפר לו שיש לו חמישים אלף שקל וברצונו לשמור אותם על מנת לעזור למשפחתו ברכישת דירה מעמידר בעוד מספר חודשים, ולכן הוא מבקש טובה ממיודענו שיואיל בטובו לקחת את הכסף הזה לכמה חודשים... רבותי, אני יכול לתת לכם את הטלפון של בעל המעשה, זה סיפור אמיתי לחלוטין, בדיוק את הסכום שהוא היה צריך להפקיד באותו היום בבנק הוא קיבל כפיקדון בו ביום! הבחור שמח שלבנתיים הכסף הזה יעזור למיודענו.

הסיפור עדיין לא נגמר, עובר זמן קצר והבחור ניגש אליו ואמר לו שהוא זקוק לכסף בדחיפות מכיוון שהסתבך בחובות עם איזו עסקה מפוקפקת, שאל אותו מיודענו למי הוא חייב את הכסף? והתברר שמדובר בלא פחות מאשר אחד מידידיו של מיודענו, הלה נגש לידידו ואמר לו שהוא ערב על החוב הזה, ובתור ידיד הוא מבקש לפרוס את החוב לתשלומים, הידיד נענה לבקשתו בשמחה ופרס לו את החוב לעשרה תשלומים! וכך התברר שדווקא מחמת שהבחור הלחיץ אותו להחזיר את הכסף מוקדם ממה שסוכם, דבר שגרם לו בתחילה ללחץ ועוגמת נפש מרובה, דווקא משם הגיעה ישועתו שזכה לקבל

בעצמו בטקס הוצאה להורג של פושע, חיש מהר הוציאו אסיר אחד מהכלא ו"החליטו" לסיים את חייו בכדי לשמח את המלך. המלך אמר שהוא בעצמו יבחר מי משומריו "יכובד" להרוג את הנידון למוות, המלך סקר את השומרים עד שזיהה את מיודענו ואז הוא פנה אליו ואמר: כעת תיקח את החרב שלך ואיתה תערוף את ראשו של הנאשם! מיודענו פרץ בבכי ואמר: אדוני המלך! מעולם לא נגעתי בזבוב ולא הרגתי נמלה, אני לא מסוגל להרוג אדם, המלך בער מכעס וצעק: חצוף! אם לא תהרוג אותו אהרוג אותך על חוצפתך!

מיודענו פנה אל מול כל ההמונים שהתאספו במקום ואמר: אתם יודעים מי אני? אני ה"מתקן כל דבר", זה שלא מתייאש מאף דבר ומאמין שתמיד אפשר לתקן, אני מעולם לא פגעתי באיש וגם כעת אם לא מגיע לאדם הזה עונש מוות יתהפך החרב שלי לקרטון! מיודענו תפס בחוזקה את ה"חרב" שלו והצליף בכח לכיוון צווארו של הנאשם, הקרטון נתלש מהמקל והתעופף למרחקים לקול צחוקם של ההמונים שמחאו כפיים.

כך ניצח העשיר ששמח בחלקו את המלך שהיה עני בדעת, המלך הכסיל שלא השכיל לשמוח בחלקו ושקע במחלת הקנאה והחמדה. סיפור דומה לזה היה רגיל לספר הרה"ק רבי נחמן מברסלב זצ"ל, ובוודאי שסיפור זה יזכה אותנו בס"ד לחפש את השמחה במקום הנכון ובפרט בחודש אדר.

כך הגיעו המשכורות בזמן

סיפר לי יהודי המנהל עסק בתחום המזון, שיום אחד הוא מצא את עצמו במצב שבו הוא אמור לתת לעובדים שלו משכורות בסך כולל של חמישים אלף שקלים, אך אין לו באמתחתו אפילו חלק מהסכום. זה היה בערב

לעתיד של "ונהפוך הוא" בנסים ונפלאות כימים ההם בזמן הזה.

היכן נמצא הכרטיס

סיפר לי חבר מוותיקי קריית גת את הסיפור המופלא שהתרחש עמו בהיותו ילד קטן, וללמדנו כמה הכל בהשגחתו יתברך והרבה דרכים למקום להושיע ולשמח כל אחד באשר הוא שם, וכך הוא סיפר: בהיותי ילד כבן עשר היה מצבנו הכלכלי ממש לא פשוט, וכשהתקרב חג הפורים וכל החברים סיפרו בהתלהבות על התחפושת שלהם אני הייתי עצוב וברחתי מהפטפוטים הללו... אימא הודיעה לנו שהשנה אין לה כסף לקנות לנו אפילו אביזר קטן לתחפושת...

פורים התקרבו, והצער שלי גדל יותר. והנה באחד הימים צעדתי ברחוב עם כמה חברים מבית הספר אל הבית, ולפתע נשבו רוחות חזקות ולמול עינינו התעופפו להם שטרות של לירות, כל אחד מאתנו ניסה לחטוף שטרות, ואני הצלחתי לחטוף כמות שטרות גדולה, לאחר מכן התברר שאני הייתי היחיד שהצלחתי לתפוס שטרות, כשספרתי אותם התברר שיש כעת ברשותי סכום ממש גדול, רצתי אל הבית והגשתי לאימי בשמחה את הכסף, כשאני אומר בהתלהבות: "אימא, השם שלח לנו כסף". אך אימי במקום לשמוח התמלאה בכעס: "תגיד לי מאיפה גנבת את זה!" אני נפגעת על החשד וניסיתי לשכנע אותה שלא מדובר בגניבה, רק כאשר שמעה מהחברים שלי את אותו הסיפור שסיפרתי לה, האמינה שמדובר במציאה כשרה ורצה עם כל הילדים לקנות תחפושות לפורים, ועוד כמה מצרכים חשובים לבית. היא אף הביאה לי כמה מטבעות במתנה.

פריסת תשלומים נוחה... כל ההשגחה המופלאה הזאת חיזקה אותנו ביותר באמונה בהשגחת השם, גם בזמנים שלא בכל יום זוכים לראות מופתים שכאלה.

משנכנס אדר מרבין בשמחה

אם נעצור אחד בפורים ונשאל אותו: יהודי יקר, למה אתה שמח היום? הוא ינסה להסביר לנו שביום הזה אירעו לאבותינו נסים ונפלאות לפני שנים רבות, נשוב ונשאל אותו: ומה כל כך משמח אותך מה שארע לפני שנים כה רבות? אז התשובה האמיתית היא שפורים זה לא רק היסטוריה! אם בפורים השם יתברך עשה אתנו נסים ונפלאות כאלו גדולים סימן שהוא יתברך אוהב אותנו אהבה עזה ביותר, והוא יתברך יכול להפוך את הכל לטובה גם במקרים קשים וקיצוניים ביותר כשעל פי דרך הטבע אפסה כל תקווה, וכל שנה מחדש אנחנו נזכרים בעובדות הללו ומתמלאים בשמחה על הזכות להיות בניו אהוביו של מלך מלכי המלכים אשר הכל נמצא בשליטתו.

וכמו שבפורים אנחנו שמחים על ההווה שכעת גם כן השם אוהב אותנו, וכעת גם כן בכוחו ברגע אחד להפוך את הכל לטובה ולגאולה, כך להבדיל גם בחודש אב אנחנו מתאבלים על חורבן הבית – לא אבלות על ההיסטוריה אלא על ההווה, כאילו נחרב כעת בית המקדש, זה לא צער על העבר אלא געגועים לעתיד - דווקא מתוך אמונה שבקרוב תבוא הגאולה.

כך זכיתי להבין רמז בדברי חז"ל (תענית כט.) "כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה כך משנכנס אדר מרבין בשמחה", "כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה" – מתוך געגועים וציפייה לעתיד של גאולה, "כך משנכנס אדר מרבין בשמחה" – מתוך תקווה

הוא זה שבזכותו זכו לישועה הגדולה (עפ"י הסבא מקלם זצ"ל).

לא נשאר לנו עוד הרבה זמן, הגאולה כבר בפתח! עוד קצת נתאפק מלפגוע בזולת! עוד קצת נתאפק מלהתערב במחלוקות "לשם שמים וארץ"! וכבר נזכה לראות איך בנינו במעשים שלנו את בית המקדש השלישי! ננצל את הזמן שנותר לנו, ונרבה אהבה ואחוה שלום ורעות, ובפרט על ידי מצות "משלוח מנות", שבנוכח הדוק היו אומרים שאת עיקר מצות "משלוח מנות" יש לקיים על ידי נתינת משלוח לשכן שאיתו רבנו בתקופה האחרונה... ולזה שהסתכסכנו איתו לאחרונה, כי כך נרבה באמת אהבה ואחוה שלום ורעות. מרן החיד"א זצ"ל כתב על מצות משלוח מנות (רו"ח סוף דרוש י"ז, פרדס החיד"א עמ' קעד) וזה לשונו: "עיקר הטעם למשלוח מנות להורות האחדות ואהבה, לאפוקי המן הרשע שאמר (אסתר ג' ח') ישנו עם אחד מפוזר ומפורד, ועתה בידו הגדולה לעשות ניסים ונפלאות, צריך להורות האחדות לשלוח מנות איש לרעהו ואפילו גדול לקטן, ולהורות על זה האחדות כי זה כל פרי משלוח מנות, ואם כן כששולח מנות לאיש השווה לו במעלה ואוהבו כנפשו ודאי יצא ידי חובתו, אבל מי שמקיים המצוה כתקונה הוא שולח לקטן ממנו, ובזה מורה ענוה ואהבה. ולכן רבי יהודה נשיאה גדול ליהודים שלח לרבי הושעיא שהיה קטן ממנו, קיים המצוה שבפנים. וזה שאמר לו (מגילה ז:) קיימת בנו רבינו משלוח מנות איש לרעהו, כי רוב המשלחים הם שולחים לרעהים וחבריהם השוים במעלה ואין זה מצוה מן המובחר, אבל ר"י נשיאה קיים המצוה כתקונה מן המובחר, כי גדול כבודו ואני קטן, דקיימת בנו כדינו משלוח מנות איש לרעהו".

למחרת דפק על דלת ביתנו איש צבא מכובד, הוא ביקש לדבר איתי, כששמעתי שחייל עומד בדלת התחבאתי מתחת למיטה... תיארתי לעצמי שנודע לו על הכסף שמצאתי והוא בא לדרוש את הכסף, ומה נעשה שכבר השתמשנו בו?? אך כששמעתי שהוא אומר לאמא: "שמעתי שהבן שלך מצא כסף שאבד לי, אני מוותר על הכסף, אבל הכסף הזה היה בתוך ארנק שאבד לי ובארנק הזה היה את ה"כרטיס חייל" שלי, [מדובר בכרטיס שבאותם ימים היו נפתחים בפניו שערים רבים ומקומות חסויים, וחייל שאבד כרטיס שכזה נענש בחומרה, מחשש שהכרטיס יגיע לידיים עוינות]. לכן אני מבקש שהבן יבא ויראה לי היכן בערך מצא את הכסף, כך אולי אמצא גם את הכרטיס שלי".

כששמעתי את דבריו יצאתי מהמחבוא והלכתי להראות לו את המקום בו נמצאו השטרות, ובס"ד הארנק ואתו הכרטיס נמצאו, לאות הכרת הטוב שלף החייל עוד שטר מכיסו והעניק לאימי...

איך נזכה לגאולה

חברים יקרים! כעת הזמן מסוגל מאד לחיזוק האחדות והשלום, שכן לא זכו ישראל לנס פורים אלא בזכות האחדות שהייתה להם בשעת צרה, שכנגד הקטרוג של המן שאמר על עם ישראל "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד" באתה אסתר וציוותה "לך כנוס את כל היהודים", ובזכות האחדות ניצלו (עפ"י המהר"ל מפראג זצ"ל). וכמו כן הזמן מסוגל מאד לחיזוק האמונת חכמים וזהירות בכבודם, שכן בימי הפורים ראו ישראל את כוחם של החכמים, שאפילו כשאומרים לנו לעשות דבר שנראה לנו "לא הגיוני", בסופו של דבר מתברר שהם אלה שצודקים, כמו שבימים ההם התברר שדוקא מרדכי עם דעתו הקיצונית לא רק שלא גרם נזק אלא אף היה

סעודת פורים לבד חשוב מאד שלא יוותר על השירה והריקודים. יהי רצון שנוזכה להרבות אהבה ואחווה שלום ורעות, ונוזכה להרבות כבוד שמים, כבוד התורה וחכמיה, וכבוד הבריות. ונוזכה כולנו שיתקבלו כל תפילותינו, וימלא השם יתברך כל משאלות לבנו לטובה. גאולה שלמה וישועה קרובה.

חשוב מאד שננצל את ימי הפורים לתפילות על הכלל והפרט, אשר כידוע זהו זמן מסוגל מאד, ובפרט כששרים ורוקדים לכבוד השם, מתוך הכרת הטוב על כך שהשם יתברך מגלה אהבתו אלינו על ידי ניסים ונפלאות, וכן מתוך שמחה על אשר בחר בנו מכל העמים, ולא עשנו כגויי הארצות. כי השירה והריקוד בפורים חשובים מאד. ואפילו מי שעורך את

עם השם חזקו ונתחזקה

דברי חיזוק שנשא רבי שמעון גוטסמן שליט"א בעצרת חיזוק בענייני השעה בבית המדרש "קהל חסידים" – קריית גת

לשנאה שלו, הוא שונא את השכן שהפריע לו ואת החבר שזלזל בו וכו', למה זה נקרא "שנאת חנם"? מבאר הגר"א דהרי מי שיש לו אמונה יודע שאף אחד לא עשה לו ואף אחד לא לקח ממנו ואף אחד לא ביזה אותו, הכל זה רק השם יתברך, נכון שמגלגלים חוב על ידי חייב ויש תביעה על אותו אחד שדרכו בא העוגמת נפש לזולת, אבל סוף כל סוף, הכל זה רק השם יתברך, וממילא אין הצדקה לשנוא את אף אחד וכל שנאה היא שנאת חנם, אמר לי יד"נ הגר"ש אסולין שליט"א שמדברי הגר"א אנו למדים שמה שהביא לחורבן הבית היה חוסר באמונה, כי אם היו מאמינים שהכל מהשם לא היו שונאים, ואם כן מובן מדוע אמרו חז"ל שהניסיון האחרון לפני הגאולה יהיה על האמונה, כי חוסר אמונה הביא לגלות ובוודאי שהתחזקות בזה תביא אהבת ישראל ותקרבת את הגאולה.

סיפור משעשע עם מסר נוקב

מיד נדבר דברי חיזוק מהעניין שבשבילו התאספנו, אך קודם נפתח את הלב בדברים המשמחים. דברנו על אהבת ישראל, תמיד אני מזכיר שמה שיביא לאהבה זה לדון לכף זכות,

חובת האחריות על הכלל

ברשות מרגן ורבנן שליט"א, התאספנו כאן בבחינת "אז נדברו יראי השם" להתחזק לשמר את גדרי החינוך והקדושה, ובאמת שכולם צריכים חיזוק להמשיך ולהישמר, אבל מלבד זאת יש גם עניין של אחריות על הכלל. ה"כתב סופר" אומר שאף שידוע שבית המקדש הראשון נחרב על ג' העבירות ואילו בית המקדש השני על שנאת חנם, באמת גם בית המקדש הראשון נחרב על שנאת חנם, שכן וכי מי נכשל בעבודה זרה ושאר העבירות? בודאי רק השוליים שבעם, אז מה התביעה על הצדיקים? אלא מבאר ה"כתב סופר" שאם הייתה להם אהבת חנם אז הם היו מצליחים להשפיע על השוליים, כי עם אהבת ישראל אפשר להצליח לחזק, ולכן גם הצדיקים נתבעו בעוון השוליים, כי יכלו למנוע את זה אם היו מתחזקים באהבת ישראל. כדרכו של אהרן הכהן ע"ה שהיה "אוהב את הבריות" ומתוך כך מצליח להיות "מקרבת לתורה".

שמעתי דבר נפלא שהגר"א זצ"ל שואל מה הפירוש "שנאת חנם", וכי ראינו אי מי שישנא "בחנם", לכל אחד יש סיבות ותירוצים

רק ברכה אחת, לאחר שהתפלפל בנידון שוב ושוב החליט שכנראה בחול המועד שבו מותרת מלאכת דבר האבד מברכים רק ברכה אחת. כשהגיע ליל שבת חול המועד הוא ברך שתי ברכות ושוב התפלא שחתנו הסתפק בברכה אחת, ומתוך מאמץ עילאי "לדון את החתן לכף זכות" הוא "הבין" ששבת שונה מיום טוב ובשבת צריך לדאוג יותר לכבוד יום העדיף מכבוד לילה לכן בשבת עושים הפוך מיום טוב ודווקא בבוקר מברכים שתי ברכות, והנה בבוקר הוא ברך שתי ברכות ולא הצליח להבין מדוע החתן מברך רק ברכה אחת, ומתוך כל הפלפולים שעשה הוא הגיע למסקנה ברורה וחד משמעית שחתנו פשוט מחפש לעשות ההיפך ממנו, ואז הוא קם ונתן לו סטירה מצלצלת כשהוא גוער עליו ואומר: כמה התאמצתי לדון אותך לכף זכות, אבל זהו! שמונה פעמים אתה עשית בדיוק הפוך ממני, אתה פשוט מחפש לזלזל בי! תתבייש לך!

אוי, כמה מסכן אותו עם הארץ, הוא חושב שמקומו בגן עדן במחלקת המוסרי נפש על הכף זכות... והוא כלל לא קולט שבקלי קלות הוא יכל לחסוך לעצמו את כל השיבושים, אם רק היה מתגבר על הבושה ומבקש מחתנו שילמד אותו מתי מברכים שתי ברכות הלא אז הוא היה מברך בכל פעם כנדרש ולא נפגע ופוגע לחינם. ומורי ורבותי! הסיפור הזה הוא סיפור שאנחנו נפגשים אתו כל הזמן! כמה כעסים פגיעות ועלבונות יכולנו לחסוך אם רק היינו מגיעים להידברות עם הזולת. נתקלת בהתנהגות מוזרה של הזולת כלפיך? במקום להשאיר את זה בלב ולנסות לדון לכף זכות, מה שלא תמיד מצליח, ולבסוף פעמים רבות "מתפוצצים" מכעס... הלא אפשר בקלות לשאול את הזולת בעדינות לפשר מעשהו

כמה הרבה פעמים אנחנו ממהרים לכעוס ולשמור טינה על דברים של מה בכך, רק בגלל "אי הבנה", הרי אם מגיעים להידברות בין הצדדים הרבה פעמים הכל בא על מקומו בשלום. אספר לכם סיפור משעשע שמלמד עד כמה נגרם מחלוקת רק בגלל שמתביישים לשאול את הזולת בצורה מכובדת לפשר התנהגותו הנראית כחריגה. את הסיפור היה רגיל לספר הרה"ק רבי שלום מקאמינקא זצ"ל (מובא ב"מאמרי חיזוק").

יהודי בור ועם הארץ זכה להשיא את ביתו לתלמיד חכם, החתן הסב על שולחנו בליל הסדר וכשהגיעו ל"מוציא מצה" ברך חמיו ברכת המוציא והחל לאכול מצה, ואז הוא שמע את חתנו מברך שתי ברכות גם "המוציא" וגם "על אכילת מצה", חמיו התבייש בבורותו ואמר לעצמו "טוב שלמדתי שמברכים שתי ברכות", למחרת בסעודת הבוקר הוא ברך שתי ברכות והופתע שחתנו הפעם ברך רק ברכה אחת, ואז הוא הגיע למסקנה שבעצם רק בפעם הראשונה מברכים שתי ברכות, היות וסיפורנו התרחש בחו"ל ושם עושים יום טוב יומיים אז בלילה השני ערכו שוב פעם את ליל הסדר, מיודענו ש"למד" שרק בפעם הראשונה מברכים שתי ברכות ברך הפעם רק ברכה אחת והופתע שהפעם חתנו מברך שתי ברכות, ואז הוא הגיע למסקנה חדשה שבעצם תמיד מברכים שתי ברכות ורק בבוקר חתנו שכח לברך את הברכה השנייה, לכן למחרת בבוקר הוא ברך שתי ברכות ומאד הופתע שדווקא חתנו ברך עכשיו רק ברכה אחת, ואז הוא "הבין" שכנראה רק בלילות מברכים שתי ברכות ואילו בימים רק ברכה אחת, לכן במוצאי יום טוב כשישבו לאכול סעודת חול המועד ברך הוא שתי ברכות וממש התפלא שפתאום חתנו מברך

העובדים היו יהודים, והנה הגיע תקופה שהיה קצת מחסור בטבק, אז ממשלת פולין הוציאה צו שהמפעל חייב לעבוד בשבת בכדי לעמוד בקצב של ההספקה. אבל מה לעשות שהיהודים הצדיקים לא רצו לעבוד בשבת? אז הם נכנסו למרן ה"חפץ חיים" זצ"ל להתיעץ אתו מה לעשות כדי לבטל את הגזירה. החפץ חיים אמר להם: תארגנו בגרודנא כנס חיזוק שמירת השבת והשם יעזור. היהודים מגרודנא חשבו שאולי החפץ חיים שהיה כבר מאוד זקן לא הבין אותם, כי מה יעזור לארגן כנס בגרודנא, הרי הממשלה נמצאת בוורשה? אז הם שאלו את החפץ חיים: הרב מתכוון שנעשה את הכנס בגרודנא ולא בוורשה? אז החפץ חיים אמר להם: כן, כן, תארגנו בגרודנא וגם אני אבוא לכנס ואחזק את הציבור. אותם יהודים יצאו מהחפץ חיים כשהם מתפללים מאוד ממה שהוא אמר ומתוך אמונת חכמים הם ארגנו את הכנס. החפץ חיים כבר היה זקן מופלג והוא עשה מאמץ להגיע לגרודנא ולמסור שיחת חיזוק. בסוף הכנס הוא ניגש לשני אברכים תמימים שעמדו בצד וביקש מהם: בבקשה תיסעו לוורשה ותיכנסו למשרד התעשייה, תבקשו להיפגש עם שר התעשייה והמסחר, ותמסרו לו שאתם הנציגים של הקהילה היהודית בגרודנא ואתם מבקשים לידע את הממשלה שפתיחת מפעל הטבק בשבת נוגד את אורחות חיינו כיהודים. החפץ חיים ביקש והאברכים עלו על הרכבת שנוסעת לוורשה. עסקני העיר ה"חשובים" לא הבינו מה הולך כאן, אם החפץ חיים רוצה לשלוח שליחים לשר התעשייה בוורשה אז בשביל מה הוא הגיע לגרודנא? ולמה הוא לא שלח את העסקנים הכי וותיקים ומנוסים בפגישות עם שרי הממשל? אבל מהר מאוד

ובדרך כלל מתברר שבסך הכל הייתה כאן איזו אי הבנה קטנה.

האם הכסף יחזור אלינו

וכמו שקראתי סיפור (בעלון "שלום לעם") על זוג צעיר שיום אחד דפקה האימא של האישה בדלת ביתם וסיפרה שנקלעה לחנות ליד ביתם והיא זקוקה בדחיפות להלוואה של חמישים שקלים, האישה בקשה מבעלה שטר של חמישים ובעלה מסר לה חמישים שקלים כשהוא אומר לה: "בא נראה אם זה יחזור אלינו". החמות נפגעה איך חתנה חושד בה שהיא לא תחזיר את החוב, וחוז מזה, הלא כמה כסף היא השקיעה על הזוג הצעיר, וכי מה יקרה אם הם יחזירו חמישים שקל?! למען השלום בית שלהם היא לא אמרה מילה אך שמרה בליבה טינה כעס ושנאה.

עברו כמה חודשים ויום אחד ביתה סיפרה לה בדרך אגב שיש להם מנהג מוזר, שכל שטר שמגיע לידם הם חותמים עליו איזו חתימה ורוכשים אתו בחנות וכדומה, והם מחכים לראות אולי ביום מן הימים השטר הזה עוד יחזור אליהם... כעת הבינה מיד האימא את הטעות הגדולה.

איך נשפיע על אחרים

טוב, הבנו כמה חשוב לדון לכף זכות ולאהוב את בני ישראל. אך למעשה איך כל אחד מאתנו יזכה להשפיע על אחרים? התשובה היא שאם אנחנו נתייחס לכל העניין של השמירה מפגעי הטכנולוגיה כאל דבר שהוא בציפור נפשנו זה בוודאי ישפיע על אחרים. כמו שהבאתי בגיליון של אדר א' את הסיפור הבא: בתקופה של החפץ חיים זצ"ל היה בפולין בעיר גרודנא מפעל גדול לטבק, המפעל היה בבעלות יהודי אחד וגם רוב

הקדושה כמקודם, וכל זה בא להם "מצרת השעבוד" – מתוך שפחדו שיגיע שיעבוד. זה דבר מבהיל וזו ההכנה של ה"כתב סופר" לימי השובבי"ם, שבדיוק בפרשת ויחי הוא מעורר על שמירת העיניים והלב מהשפעות זרות. וכל אחד מבין שכמה שנשמרים יותר ממכשירים ודברים שמחברים אותנו עם דרכי הגויים וכו' זה בעצם מה שמקרב את הגאולה ברוחניות ובגשמיות.

סיפור אישי

אספר לכם סיפור שהתרחש עמי, לפני כחודשיים הזמינו אותי להרצאה באחת הערים במרכז, שמתי לב שמארגני הכינוס העמידו מצלמה להסריט את כל השיעור, אחרי השיעור חשבתי לבקש מתלמיד שהתלווה אלי שיבקש מהמארגנים העתק של השיעור בכדי להעלות אותו באינטרנט לזיכוי הרבים, מדובר בתלמיד שממילא מתעסק עם אינטרנט אז חשבתי שאולי אזכה אותו לזכות את הרבים עם פרסום השיעור, אך מצד שני חששתי שאולי בזה אני נותן לו "הכשר" יש לו עכשיו תירוץ למה הוא חייב לגלוש לאינטרנט: הוא "מזכה את הרבים"... התחבטתי רבות מה לעשות ושמחתי שהחלו בתפילת ערבית, החלטתי שבסוף התפילה אבקש מהשם יתברך עצה טובה מה לעשות בעניין, כשבאתי לסיים את תפילת שמונה עשרה אמרתי: ריבוננו של עולם, אני באמת לא יודע מה רצונך שאעשה, אנא בבקשה, כעת אפתח את הספר הראשון שאמצא, זכני השם יתברך שהיכן שאפתח אמצא תשובה לספק שלי. פתחתי את העיניים ומצאתי ספר מקראות גדולות במהדורה חדשה ומורחבת כאשר חומש בראשית מפוצל לשני כרכים ומול עיני נגלה כרך ב', פתחתי אותו באופן אקראי ונתקלתי

התפרסמה הבשורה הטובה: ממשלת פולין ביטלה את הצו!

מה התברר? החפץ חיים הבין שאם פתאום הממשלה מפריעה ליהודים בגרודנא לשמור שבת כנראה ישירי הממשלה הרגישו שהשבת לא מספיק חשובה אצל היהודים ולכן אפשר לחייב אותם לחלל את השבת, וברגע שיהודי גרודנא התחזקו בשמירת השבת, הם התחילו לכבד את השבת עוד יותר, אז פתאום גם הממשלה של הגויים מכבדת את השבת! כי אם אנחנו היהודים מכבדים באמת את השבת זה משפיע אפילו על הגויים בעיר אחרת...

כן הדבר גם בעניינינו, אם נתחזק בעצמנו ולא נתבייש לשמור על הקבלות שקבלנו, זה ישפיע על כולם, שכולם ירגישו עד כמה מדובר כאן בשמירה על הבית הקדוש שלנו ושל הדורות הבאים.

כל אחד צריך חיזוק

ובאמת כל אחד צריך חיזוק. ה"כתב סופר" זצ"ל אומר על הרש"י בתחילת פרשת ויחי שפרשת ויחי סתומה משום ש"נסתמו עיניהם ולבם של ישראל מצרת השעבוד", דיש להבין הלא השעבוד לא התחיל בפרשת ויחי, דכל זמן שאחד מהשבטים היה קיים לא החל השעבוד? אלא הוא מבאר שבני ישראל חששו שכעת עם פטירת יעקב אבינו ע"ה וכו' יתחילו המצרים לשעבד אותם, ולכן חיפשו דרך איך להינצל משעבוד, אז הם חשבו שאם יתקרבו למצרים ויתחברו איתם אז המצרים לא ישעבדו אותם, ובאמת ההיפך הוא הנכון שאם בני ישראל היו שומרים על עצמם לגמרי אזי לא היה למצרים את הכוח לשעבד אותם, וכיון שטעו בזה "נסתמו עיניהם ולבם" – שכבר הלב והעיניים לא היו שמורים בתכלית

שגם מי שבאמת זקוק לזה לפחות לא יתן לילדים להתעסק איתו, וגם הוא אישית צריך להשתמש לזה רק למה שבאמת חיוני לצורך העבודה. ומלבד זאת, צריך לזכור שפרנסה משמים, אלא מה? הצטוונו לעשות "השתדלות", וכי מיישהו יתבע בשמים על זה שלא קיים את חובת ההשתדלות בדרך מסוכנת שכזאת!?

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שכולנו כל בית ישראל נתחזק ונישמר, ונזכה כבר בגאולה שלמה מתוך רחמים מרובים, אמן.

בפסוק ממה שאמר יוסף הצדיק לאחיו "לא כי את ערות הארץ באתם", והדברים זעקו מתוך הפסוק, נראה לך שמדובר כאן בלראות שיעור תורה הרי למעשה אתה מעודד את התלמיד לראות את ערות הארץ רח"ל.

אנשים אומרים "אין ברירה זה לצורך פרנסה", השאלה היא מה עושים עם המכשיר, יש כאלה שמחזיקים נשק "לצורך פרנסה" אבל הם נותנים לילדים לשחק בנשק?! יש אפילו הרבה גויים שהגיעו למסקנה שהמכשירים ה"חכמים" יותר מידי מסוכנים לילדים. כך

שיעור חיזוק ממרדכי ואסתר

בעניינים הרוחניים וכו', הוא זה שביטל את סעודות ושמחת חג הפסח עם כל מצוותיה בכדי להתענות על הגזירה, וזאת בשעה שהיה ניתן להמתין עד אחר הפסח.

אנו מוצאים אם כן שילוב מאוד מיוחד בין עמידה על עקרונות גם במקום סכנה לבין מאמצי השתדלות. מכל דברים אלו אנו למדים כמה יסודות:

א. הגם שמחובתנו לעשות השתדלות עלינו להיזהר שהיא לא תהיה על חשבון הרוחניות, וכדברי "חובות הלבבות" שההפרש בין המשתדל עם "בטחון בהשם" למשתדל בלא בטחון הוא בצורת ההתנהגות בשעה שההשתדלות סותרת את רצון ה' וכו', ואז זוהי שעת המבחן – האם מוותרים על ההשתדלות, או ממשיכים איתה ומתמצים תירוצים.

ב. תפילה כוחה יותר מהשתדלות, ולכן בשביל תפילה ביטל מרדכי את שמחת וסעודות חג הפסח עם כל מצוותיה, ואילו בשביל השתדלות לא הסכים לוותר אפילו על עניינים שאינם חובה מוגדרת בהלכה. וכדברי מרן

השתדלות לא על חשבון הרוחניות

התבוננות בהתנהגותם של מרדכי ואסתר סביב ההשתדלות למען הצלת עם ישראל, תוכל ללמד אותנו פרק בכוח התפילה ואף פרק בגדרי ההשתדלות הנכונה. בהנהגת מרדכי ואסתר אנו מוצאים דברים מעניינים: הנה אסתר נהגה ב"השתדלות" לרצות ולשכנע את אחשוורוש וכו', ומצד שני היא לא וויתרה על תענית של ג' ימים קודם הכניסה אל חצר המלך, הגם שטבע התענית להזיק לחן הפנים וכו', דבר שיכל לגרום שהיא לא תהיה מוצאת חן בעיני אחשוורוש והוא לא היה מכניס אותה.

גם מרדכי אשר הרבה בהשתדלות רוחנית לא הסכים להראות פניו כמכבד את המן וכו', כמו כן מה שפסק שאסור להשתתף בסעודת אחשוורוש היה בזה סכנה, שכן אחשוורוש יכל לכעוס על היהודים ולהרוג אותם. ועל אף שהסעודה הייתה כשרה למהדרין וכו' לא הסכים מרדכי להתפשר ולהקל בעניין הזהירות מכל קרבה לגויים. אלא שמעניין להתבונן שבעוד שמרדכי לא הסכים להקל

הוכשר שישמע ה' צעקתו ותבא הגאולה גם על ידו.

ומוסיף המשגיח שליט"א: "וזהו שנאמר בתהלים (ק"ו מ"י) הושיענו ה' אלוקינו וקבצנו והצילנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך, רצונו לומר כי אנו מצדיקים בזה בקשתינו על ישועת ה' כי יודעים אנו לייחס הכל אליו יתברך ויצא כבוד שמו על ידי שנהיה מודים לשם קדשו ומשתבחים בתהלתו ומהללים לשמו תמיד".

שורש מלחמת עמלק

בספר "מבשר טוב" ("מאמר תחית המתים") מביא ששורש מלחמת עמלק הוא שעמלק רצה להחדיר בעם ישראל תחושת "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", שדוקא תחושה זאת מביאה איתה יאוש כשרואה האדם שהדברים לא מתנהלים כרצונו, ודוקא האמונה החזקה שהכל תלוי רק בבורא עולם היא הנותנת את הבטחון והחיזוק שהוא היפך החולשה והיאוש שרצה להחדיר עמלק. ולכן דוקא כשהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה ולא היו מתייאשים היו מנצחים את עמלק.

ושם במאמר מיוחד בשם "קבעוני לדורות" הביא אריכות רבה על החיזוק שבא ממרדכי ואסתר, להלן כמה נקודות חשובות שמובאות שם. הגזירה שנגזרה בדור של מרדכי ואסתר היתה מכלל אותם גזירות שאין לבטלם, ואסתר הצדקת חידשה דאף במצב שנראה כאבוד אסור להתייאש חלילה ולהזניח את התפילה, ולכן אף שאמרה "וכאשר אבדתי אבדתי" עם כל זה ציוותה על מרדכי "לך כנוס את כל היהודים". "וזה היה עיקר חידושה של אסתר המלכה, שאף במצב שנראה כאבוד לגמרי בזה ובבא רח"ל, שומה עלינו להתחזק ולהתעצם בתפילה. ולא להניח בשום פנים

ה"חזון איש" זצ"ל על כח התפילה, וזה לשונו (קובץ אגרות ח"ג אג' סב): "צריך לזכור שאין בכוחינו לעשות מאומה, רק במעשינו אנו מעוררים שערי רחמים, שמעשה ידינו יכוננו את המבוקש, ומי שמתפלל ומרבה תחנונים על ההצלה הוא פועל יותר מהמשתדל".

ג. אם יש צרה סימן שצריך להתפלל – ואם ה' הביא את הגזירה כעת, סימן שהוא מצפה שמיד נודרו להתפלל, ולא נחכה, ולכן לא המתין מרדכי עד גמר הפסח, כך מבאר הגרי"א שר זצ"ל (לקט שיחות מוסר).

ראיתי בזה דברים חשובים בספר "נפש שמשון – שערי אמונה" לגר"ש פינקוס זצ"ל, הרב פינקוס אומר שלפעמים כשמגיעה צרה אנו אומרים "לא נדאג, נבטח בהשם" ולא מתעוררים להתחזק ואף לא מרבים בתפילה, וזו טעות חמורה! כי אם ה' שלח לנו את הצרה הזאת על כרחך שהוא רוצה כעת שנרבה בתפילה וחיזוק, היוצא אם כן שהניסיון להתעלם מהצרה לא רק שאינו נחשב לביטחון אלא שזהו ממש היפך רצון ה', אשר מעוניין שבעקבות הגזירה נרבה להתפלל אליו.

הישועה באה בזכות ההודיה

דבר נוסף אותו נוכל ללמוד ממרדכי היהודי הוא מעלת ההודיה להשם יתברך, שמרדכי היהודי הקפיד תמיד להודות, וכפי שאף רמוז בכינויו "איש יהודי" – שהיה רגיל בהודיה. ובזכות שהיה רגיל להודות לה' נתקבלה תפילתו, וכפי שמביא המשגיח דליקווד הגה"צ רבי מתתיהו סלומון שליט"א בספרו "מתנת חיים" (עמ' רמז) על פי התרגום שמתרגם את הפסוק "איש יהודי היה בשושן הבירה" כך: "גבר חסידא ומודה ומצלי קדם אלקא על עמיה הווה בשושן בירנתא", משמע שמרדכי היה רגיל להקדים הודיה לתפילה, ומחמת כן

כמי שהכריזו שה"להשמיד להרוג ולאבד" לא חל על... תושבי מאה שערים בירושלים. ברדיו המצרי לא הסבירו מדוע הגזירה לא חלה על שכונה זו, אבל הכוונה הייתה אכזרית מאין כמותה, אולי יותר אכזרית מעצם כוונות ההרג על כל יושבי הארץ.

השמועות על התפילות והתחינות הנערכות בבתי - כנסיותיה ובבתי - מדרשותיה של מאה שערים הגיעו כנראה עד למפקדי הצבא המצרי שידעו להעריך את כוחה של התפילה היהודית, והם עשו כל שביכולתם על מנת לשבש את התפילות הללו שבקעו שמי שמים. כיצד עושים זאת? פשוט מאד.

מודיעים בתקשורת שלתושבי מאה שערים אין כל סיבה לחשוש, והם כביכול בטוחים שלא יארע להם מאומה, וממילא התפילה כבר לא תהיה אותה תפילה, והזעקות שפרצו מליבם של בני ירושלים כבר לא תהיינה בשיאן.

מבהיל לראות שאפילו הגויים, שונאי ישראל, יודעים כוחה של תפילה עד היכן הוא מגיע.

"חייג" ותיענה

ומעשה נפלא ארע עם הגה"צ רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל, המלמדנו כיצד פונים לקב"ה בעת צרה. מעשה בבחור שהתקשה בעלייתו הרוחנית, ושלה מכתב לרב פינקוס זצ"ל, בבקשת עצה והדרכה להתמודדות נכונה עם קשייו.

החזיר לו הרב פינקוס מכתב וזה לשונו: "קראתי את מכתבך, ולא הגעתי למדרגה לתת עצות ולומר לך מה לעשות - אבל אכתוב מה שנראה לענ"ד אחרי התיאור של הדברים שכתבת.

נראה לי שאתה משתדל מאוד בעליה בתורה ויראת שמים, ואתה עושה כל שביכולת,

לייאוש להשתלט עלינו ולהתגבר על נפשותינו, ולא להשלים עם הגזירה, אלא גם בתוך האבדון והיאוש להתחזק בעוז ותעצומות, ולעמוד במסירות נפש בתפילה ובבטחון שה' יושיענו". וכל כוונת המן בגזרתו הייתה כזקיננו עמלק לאבד מבני ישראל התקוה לישועה, ושיהיו מייאשים עצמם מן הרחמים. כמאמר הכתוב (אסתר ט, כד) "הפיל פור הוא הגורל להמם ולאבדם". ואם חס ושלום היה המן הרשע מצליח להחדיר בישראל הרגשת ותחושת "לאבדם" והיו מאבדים התקוה והבטחון ח"ו - לא היה שייך שינצלו מגזירתו. וכמו שידוע שחולים המשלימים עם מצב חוליים ומתייאשים ומאבדים תקות חיים אי אפשר לרפאותם. וזהו שחידשה אסתר הלכה באותו הדור, שלא להרפות ולא להתייאש גם כאשר המצב הוא בבחינת "וכאשר אבדתי אבדתי". עכת"ד.

לאור דברי ה"מבשר טוב" זכיתי להבין יותר מדוע פורים נבחר לחג המסמל כל כך הרבה שמחה, כי כל מטרת המן הייתה לייאש את בני ישראל, והשמחה היא האויב הגדול של הייאוש. כי מי ששמח סימן שיש לו ראייה אופטימית, הוא מחפש לשמוח במה שכן טוב, ותמיד מאמין שבודאי יהיה יותר טוב, והשמחה הזו דוחה כל יאוש!

פרוטקציה מהאויב...

לסיום נביא בס"ד שתי סיפורים ממעלת התפילה אשר מובאים בספר "אור דניאל" (דברים עמ' פט-צ). בתקופת מלחמת תשכ"ז איימו המצרים שאם יעלה בידם לכבוש את ארץ - ישראל, הם יעשו שפטים בכל התושבים, רח"ל. ברם, בתקשורת המצרית, שהייתה שופרו של הצבא ומפקדיו, צוטטו בכירי הצבא

חבל על ההשתדלות. תלך ישר למי שיכול לעזור באמת, תתפוס אותו ואל תעזוב אותו – עד שהשגת את כל שלבך הפיזי."

דבריו של הרב פינקוס זצ"ל במכתבו לאותו בחור עולים בקנה אחד עם הדרך בה היה תדיר מדריך את שומעי לקחו, דרך זו מבוססת על הצורך בחיים ביחד עם הריבונו – של – עולם, ועל ההכרה כי התפילה אינה רק עניין למדרגות אלא היא הזדמנות לבקש באופן אישי מהקב"ה על כל פרט ופרט – קטן ככל שיהיה – מפרטי חיינו!

עלינו להאמין באמת ובתמים כי ה"תפילה" היא החיבור הישיר להקב"ה, ויש בכוחה לבטל את כל הגזירות הנקרות בדרכנו. כל מילה, כל בקשה וכל דמעה הניגרת מעינינו פועלות גדולות ונצורות בשמים.

אם כן, בל נתמהמה ולו רגע אחד. "חייג" – ותיענה.

יהי רצון שכימים ההם בזמן הזה, יתהפך עלינו הכל לששון ושמחה, ונזכה לגאולה שלמה ברחמים.

ויצאת ידי חובת השתדלות. עכשיו אתה נמצא בשלב בו אתה צריך עזרה מבחוץ. הסיבה לזה היא פשוטה: מפני שהדברים הם כ"כ נשגבים ונוראים – לזכות לתורה ולחשק פנימי ככל שתיארת – זה למעלה מכוחות אנושיים, ואע"פ שוודאי צריך גם השתדלות מצדנו – אבל מגיע הרגע בו צריך לפנות לעזרה מבחוץ! על כן אני נותן לך שם וכתובת, שאליו תפנה והוא יעזור לך: קוראים לו ה' יתברך...

הוא חזק מאוד, שהרי הוא ברא הכל, ואני יודע בסוד שהוא גם אוהב אותך באופן אישי, והוא מחכה בכיליון עיניים שתפנה אליו.

אני כותב לך זאת, מפני שהרבה חושבים שהתפילה היא עניין של עשיית מצוה וחיפוש מדרגות. כל זה נכון – אבל אינו העיקר... העיקר הוא שהקב"ה חי וקיים, שאפשר לתפוס איתו קשר אישי, ולעולם לא התאכזב מי שעשה כך! ומה שהדבר יותר פשוט הוא יותר מועיל, והעיקר שיהא קשר אישי פשוט: לספר לו על הבעיה שלך – ולבקש ממנו עוד פעם ועוד פעם.

לטובת נשמת

האדמו"ר מנדבורנה

הרה"ק רבי יעקב ישכר בער

בן הרה"ק רבי חיים מרדכי זצוקללה"ה זי"ע

נלב"ע ז' אדר תשע"ב

לזכות התורם לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

הגליון החודשי מוקדש

לעילוי נשמת

מרת רחל בת אדוניהו ע"ה

ולרפואתם השלמה של:

רחל צפורה פייגא בת ציונה צירל דבורה
אליהו בן רחל

ניתן להשתתף בזיכוי הרבים בהדפסת הגיליון

לתרומות והנצחות לרפואה או לעילוי נשמה

נא לפנות במס' 08-974-3208

קו החיזוקים

"אשריכם ישראל"

כל שיעורי הדב שמעון גוטסמן שליט"א

תחת קורת גג אחת

במס' 077-260-9134

מסר יומי קצר

השיעור השבועי ב"אור החיים" הק'

שיחות חיזוק והרצאות אקטואליות